వెరీ అర్జెంట్

వాహిని పరిగెడుతున్నట్టుగా వచ్చిపడింది సలిల దగ్గరకి పలికితే జలికేలా వున్నాయి కళ్ళు

"ఏమైందే నీకు? ఏవిటీ వాలకం?" అని అడిగింది సలిల "ఉదయం పాల కోసం వెళ్ళిన అమ్మకి ఏక్సిడెంటయిందట ఎంత సేపటికీ పాల కోసం వెళ్ళిన అమ్మ రాలేదు నన్ను అర్జంటుగా హాస్పటల్‌కి రమ్మని కబురు మాత్రం వచ్చింది ఆపరేషన్ చేసి కాలు తీసెయ్యాలేమో అన్నారు ఆయనేమో ఊళ్ళో లేరు. నాకేం తోచక నీ దగ్గరకి పరిగెత్తి ఒచ్చాను" ఒగర్చుతూ ఆయాస పడుతూ ఒక్క గుక్కలో చెప్పేసి ఏక ధారగా కారే కన్నీళ్ళు పమిట చెంగుతో అద్దుకుంది

"ఛ! అల్లా ఏడవకే జీవితమన్నాక ఒడుదుడుకు లొస్తూనే వుంటాయి అలాటప్పుడు ధైర్యంగా నిలబడగలగాలి ముందు కాస్త కాఫీ తాగు నేనూ వస్తా."

"నాకేం వద్దే బాబూ! అమ్మ లేదయినా అయితే నాకెవరున్నారే ఇంక?' బావురుమంది వాహిని.

"ఏమీ అవదు. నువు ముందు నర్సింగ్ హోంకి పద నీ వెనకాలే మా వారితో చెప్పి నేను వస్తా. ఏవిటి అలా తటపటాయిస్తున్నావు అడగవే పిచ్చి మొద్దూ!"

"నీకన్న ఆప్తు లెవరున్నారే నాకు నా చేతి లో పైసా లేదు. డబ్బుతో నే కదా అన్ని పన్లు అయ్యేది రెండు వందలుంటే సర్దు తరువాత ఇస్తాను."

స లిల మంచులా కరిగిపోయింది

"ముందుగా నువు పద. అవన్నీ నాకు ఒదిలేయ్ "

వచ్చినంత పరుగుతో నూ వాహిని వెళ్ళిపోయింది.

"తొందరగా లేవండి! రోజూ వుండే నిద్రే కదా వాహిని వాళ్ళమ్మ గార్కి కారు ఏక్సిడెంటయిందట ఏడుస్తూ వచ్చింది పాపం వాళ్ళాయన వూళ్ళో లేడట. అదసలే బిక్క మొహం వేసేసింది

రెండొందలు ఎక్కడేనా తీసుకుని రండి తొందరగా పద్మా నర్సింగ్ హోంకి వెడదాం ఆవిడెలా వున్నారో ఏవిటో! నెలాఖరు రోజులు మన దగ్గరేం లేదు కదా! అయ్యో! అలా చూస్తారేవిటండీ? మొహం కడుక్కోండి కాఫీ తెస్తాను '

వాసుమూర్తి పక్క మీంచి ఒక్క ఉదుట్న లేచి బాత్ రూంలో దూరాడు. ఆదరా బాదరా ఆఫీసు కెళ్ళిన వాసుమూర్తి అప్పుడే వచ్చిన ఆనంద్ దగ్గర కెళ్ళి "వెరీ అర్జెంట్ బ్రదర్. రెండు వందలుంటే సర్దగలవా? ఏక్సిడెంట్ జరిగిపోయింది. సెలవు చీటి ఇదిగో "ఏం మాట్లాడుతున్నాడో తనకే తెలీదు. ఏవిటి? ఎవరికి? ఎప్పుడు? అని ఏం అడగలేదు. నాలుగడుగుల్లో నాగిని దగ్గర కెళ్ళి డబ్బు వుందా? అని అడగలేదు అర్జంటన లేదు ఏక్సిడెంటన లేదు. చొరవగా పర్సు లాక్కున్నాడు. నాగిని చేతులోంచి

అవును మరి. ఆనంద్‌కి భైవేష్ట్ నాగినికి వున్న ప్రగాఢ మైత్రి అటువంటిది కాని చేతికి చిల్లర డబ్బులు మాత్రమే తగిలాయి వెర్రి మొహం వేసి నాగిని కళ్ళలోకి అయోమయంగా చూసాడు "నెలాఖర్రోజులు ఏమాత్రం కావాలేంటి' అంది నాగిని చిరునవ్వుతో, ఆ నవ్వులో అందాన్ని, లిప్‌స్టిక్‌లో మెరుపుని, పెదాల్లో ఒంపునీ చూసే మూడ్ లేదు ఆనంద్‌కి.

తన ప్రియ మిత్రుడు వాసుమూర్తి చీటికి మాటికి అప్పులడిగే అప్పారావు మాత్రం కాదు ఏదో పీకల మీదకి వచ్చిన బాపతై వుంటుంది ఆ మాటే అన్నాడు నాగినితో 'ఇంతకి ఎంతేవిటి" అంది సీరియస్‌గా నాగిని

రెండు వందలు అర్జంట్ అన్నాడు ధీమాగా సగం ధైర్యం చిక్కింది "వెయిట్ వన్ మినిట్' అని షూహీల్సు టకటక లాడించుకుంటూ బైటకు వెళ్ళిపోయింది విసురుగా.

నాగిని తల్చుకుంటే రెండు వందలు ఓ లెక్కలోది కాదు తనంటే పడి చచ్చే బాబూరావు హడావిడిగా లూనా మీద ఆఫీస్‌కి పోతూంటే "హల్లో" అంది అతిమధురంగా నాగిని

'నన్నేనా?' అనుకున్నాడు మొదట

'దేవత వరాలిచ్చేందుకి ఆపిందా?' అనుకున్నాడు ఆ తరవాత నక్కని తొక్కి వచ్చాననుకున్నాడు పక్కనే వున్న ఎలక్ట్రిక్ ఆఫీసులో పని చేసే బాబూరావు

దగ్గరగా వచ్చి నాకో సాయం కావాలంది నాగిని వేసుకున్న ఫెర్‌ఫ్యూమ్ మత్తెక్కిస్తోంది బాబూరావు మస్తిష్కాన్ని

"చెప్పండి సందేహించకండి నా ప్రాణమైనా, కొండ మీద కోతైనా సరే "

'నో నో అవేం చేసుకోను? రెండు వందలు కావాలండి అర్జంట్ '

ష్యూర్, ష్యూర్ మీ రడగాలే కాని రెండు వేలైనా తేగలనండి '

"క్విక్ అర్జంట్ అంది నాగిని లూనా వెనక్కి తిప్పేశాడు బాబూరావ్ వాచీ చూసుకుంటూ అక్కడే నిలబడింది నాగిని

మాటైతే దర్జాగా అన్నాడు కాని ఎక్కడ తేగల్డు రెండొందలు ఈ వాళ 27 తేది.

* * * *

"మాటైతే అంది కాని పాపం ఈ నెలాఖ ర్రోజుల్లో రెండొందలు దాని దగ్గర మాత్రం వుండద్దూ' అందుకే ఆలోచించింది సలిల " అనుకున్న వాహిని మారువాడీ దగ్గర తన చెవి దుద్దులు పెట్టి రెండొందలు తెచ్చింది తెచ్చిన డబ్బు లెక్క పెట్టుకుంటూ 'పద్మా నర్సింగ్' హోం వరండాలో నిల్చున్న వాహినిని చూశాడు బాబూరావు

ప్రాణం లేచొచ్చింది డబ్బు చూడగానే

"వాహినీ ఇలా ఇక్కడ నిలబడ్డారేవిటి? ఎవరికైనా సుస్తీయా?" అనవసర అదుర్దా తెచ్చి పెట్టు కుంటూ అడిగాడు బాబూరావ్.

"అవునండి మా అమ్మకి కాల్లు ఏక్సిడెంట్ అయింది కాలు తీసెయ్యా లేమో అని హడలి చచ్చిపోయానండి. పెద్ద డాక్టరు వచ్చి చూసి అదేం అవసరం లేదు కుట్లు వేస్తే చాలు అన్నారు. నాకు అమ్మ తప్ప ఎవరున్నారు చెప్పండి. నా మనసిప్పుడు కాస్త స్థిమిత పడింతనుకోండి

ఎన్నో తంటాలు పడి ఈ రెండు వందలూ పుట్టించుకొచ్చాను. కాని వీటి అవసరం లేకుండానే పని జరిగిపోయింది" పేలవంగా నవ్వింది.

"అదేం."

"ఆ కారు గల పెద్ద మనిషే డాక్టరు బిల్లంతా ఇచ్చేస్తానన్నారు."

"మీరు మరోలా అనుకోకపోతే ఆ రెండొంద లు నాకు కావాలండి. మళ్ళీ తొందర్లో మీ డబ్బు మీకిచ్చేస్తా వెరీ అర్జెంట్ ప్లీజ్'

'అయ్యో పాపం నాలాటి అవసరమే కదా వాళ్ళెవరో ఆపదలో వున్నారు అనుకుని 'తీసుకోండి' అంది

మాట పూర్తిగా అననిచ్చాడా? ఇయ్యనిచ్చాడా? చేతులో నోట్లు లాక్కున్నట్టుగా పట్టుకు పోయాడు రివ్వున లూనా ఎక్కి

బాబూరావు ఎవరో కాదు వాహిని వాళ్ళ పక్కింటి వారబ్బాయి ఇదివరలో ఎప్పుడూ ఒకరితో ఒకరు మాట్లాడిన పాపాన పోలేదు

తనకోసం ఎదురు చూస్తూ నిల్చున్న నాగినికి రెండు వందలూ ఇచ్చి ఆవిడ కళ్ళలో మెరుపు చూడాలని తహతహలాడాడు తను పలకరిస్తే మొహం ముడుచుకునే నాగినికి ఈ వాళ తనవసరం వచ్చి హలో అని పలకరించింది అతనికి గాల్లో తేలిపోతున్నట్లుంది

తనూహించి నట్టు తన రాక కోసమే ఎదురు చూస్తూ నిల్చుంది నాగిని సన్నని కర్చీఫ్‌తో నుదుట పట్టిన స్వేద బిందువుల్ని సున్నితంగా అద్దు కుంటోంది

బాబూరావు చేతిలో డబ్బు యాంత్రికంగా అందుకుని 'థేంక్స్' కూడా చెప్పకుండా గిర్రున వెనక తిరిగి వెళ్ళి పోయింది నాగిని 'ఫార్మాలిటీ' కైనా ఒక చిన్న నవ్వు పారేయకుండా పోవాలా అని వుసూరుమన్నాడు బాబూరావు

రెండొందలు తెచ్చి తనకు నచ్చిన తను మెచ్చిన ఆనంద్ చేతికిచ్చి నైస్‌గా నవ్వింది నాగిని ఆలిప్‌స్టిక్ పెదాలు విచ్చుకున్న అందం చూడకుండానే ఒక్కవూపులో వెళ్ళిన ఆనంద్ ఆ రెండు వందలూ

వాసుమూర్తి చేతుల్లో కుక్కాడు.

"నా పరువు దక్కించావోయ్" అంటూ ఇంటి వేపు దౌడు తీశాడు. రెండు వందల రూపాయలూ భార్య చేతిలో పెట్టి ఇంటిముందు రెడీగా వున్న ఆటోలో ఎగిరి కూచున్నాడు వాసుమూర్తి.

ఇంటికి తాళం నొక్కి కాఫీ ఫ్లాస్కుతో రడీగా వున్న సలిల కూడా వచ్చి భర్త పక్కన కూచోగానే ఆటో కదిలింది.

"వాహీ! కొంచెం ఆలస్యమైందే. ఎలావున్నారు అమ్మ?" అంది రెండు వందలూ వాహిని చేతుల్లో వుంచుతూ.

"ఇప్పటి వరకూ బెంగతో కుళ్ళి చచ్చాననుకో సలిలా! అమ్మకి కాలుతీసేస్తారేమో అని. అదేంలేదు కుట్లు వేస్తే చాలన్నారు పెద్ద డాక్టరు. 15 రోజుల్లో అంతా నయమై పోతుందట. నా చేతులో చూస్తే పైసాలేదు. నిజంగా దేముడులా కారుగలాయన వచ్చి డాక్టరు బిల్లంతా తనే ఇచ్చేశాడు. పొరపాటంతా తనదేనని జరిగినదానికెంతో బాధపడి 'ఎక్సూజ్' చెప్పాడు కూడా".

"అమ్మకు ఇప్పుడే తెలివొచ్చింది చూదూగానిరా". అని తీసుకెళ్ళింది. అప్పుడే తేరుకున్న నవ్వు కూడా వాహిని పెదాలపైదోబూచులాడింది.

వాహినిని చూస్తే ఆక్షణంలో సలిలకి ఎక్కడ లేని జాలి ముంచుకొచ్చింది. "లక్కీగా తప్పింది ప్రమాదం. ఇక దిగులు పడకు నాలుగు రోజుల్లో నయమై పోతుంది.

"ఈ డబ్బవసరం ఏం లేదే, రేపు ఎలాగూ ఆయన రానే వస్తారు" అంది వాహిని.

ఈ రెండొందలు మన దగ్గరవుంటే ఏదో రకంగా ఖర్చయి పోతాయి. ఇహ అప్పు మిగులుతుంది మనకి. వెంటనే ఇచ్చేసిరండి అని తొందర చేసింది భర్తని సలిల.

తెల్లబోయి చూశాడు డబ్బిచ్చేస్తున్న వాసుమూర్తిని ఎగాదిగా ఆనంద్.

"ఎవరికో ఏక్సిడెంటన్నావు. సెలవు పెడతానన్నావు. మళ్ళీ ఆఫీసు కొచ్చావ్. ఇదివరలో అత్యవసర మన్న డబ్బు ఇప్పుడు అనవసరమంటున్నావ్. ఏవిటి గురూ ఇదంతా".

"అదంతేలే" అని నవ్వుకుంటూ వెళ్ళిపోతున్న వాసుమూర్తిని చూసి అలాగే నిలబడిపోయి అదో మాదిరిగా కళ్ళు చిట్లించి చూశాడు ఆనంద్.

"చివర్రోజుల్లో నిన్ను ఇబ్బంది పెట్టినట్టున్నాను. సారీ! ఇదిగో నీడబ్బు" నాగిని టేబిల్ దగ్గరకెళ్ళి రెండొందలు ఇచ్చేశాడు. ఒక కన్ను కాస్త మూసి తెరిచాడు.

"వాట్! వాట్! ఎవరికి చివర్రోజులు". నాగిని ఆత్రంగా అంది.

"మనకి కాదులే. ఈ నెలకి".

"ఏవిటి కథ?"

"కథలకేం లే కావలిసినన్ని వుంటాయి".

నాగిని ఆఫీసు మెట్లు దిగేసరికి ఎలక్ట్రిక్ ఆఫీసులో పని చేస్తున్న బాబూరావు తన కోసమే ఎదురు చూస్తున్నాడల్లే వుంది సన్నగా ఈలేశాడు. "స్టుపిడ్" అనుకుంది.

ఆ రెండొందలు తీసుకోబట్టే కదా ఇంత చొరవొచ్చింది వీడికి "టేక్ యువర్ మనీ బాస్టర్డ్"! అని చక చకా వెళ్ళి పోయింది. ఆఖర్నన్న మాట ఏమిటో సరిగా వినపడలేదు.

తెల్లమొహం వెయ్యటం ఇప్పుడు బాబూరావ్ వంతయింది.

ఏదో అడగాలనే లోగానే గిర్రున వెనక్కి తిరిగి, పోయింది.

అప్రయత్నంగా "ఒకటడగాలనివుంది" అనే పాట, పాడాలనే వాంఛ అణచుకుని తనేమైనా పొరపాటు చేశాడా? అసలెక్కడుంది తిరకాసు? అని ఆలోచించాడు. చేజిక్కిన చిలక ఎగిరి పోయినట్టైంది. ఏవిటో ఈ ఆడాళ్ళు చచ్చినా అర్థంకారు. అనుకుని బుజాలెగరేశాడు చిన్నగా.

సరే! ఈ రెండొందలు వాహినికి అందజేయటమెలా? కలకల్లాడుతూ వుండే ఆవిడ మొహం ఆదుర్దులు తీసెయ్యగానే చిన్న బోయింది. ఏసేత్ దగ్గరో తాకట్టు పెట్టి ఆడబ్బు తెచ్చుకుని వుంటుంది.
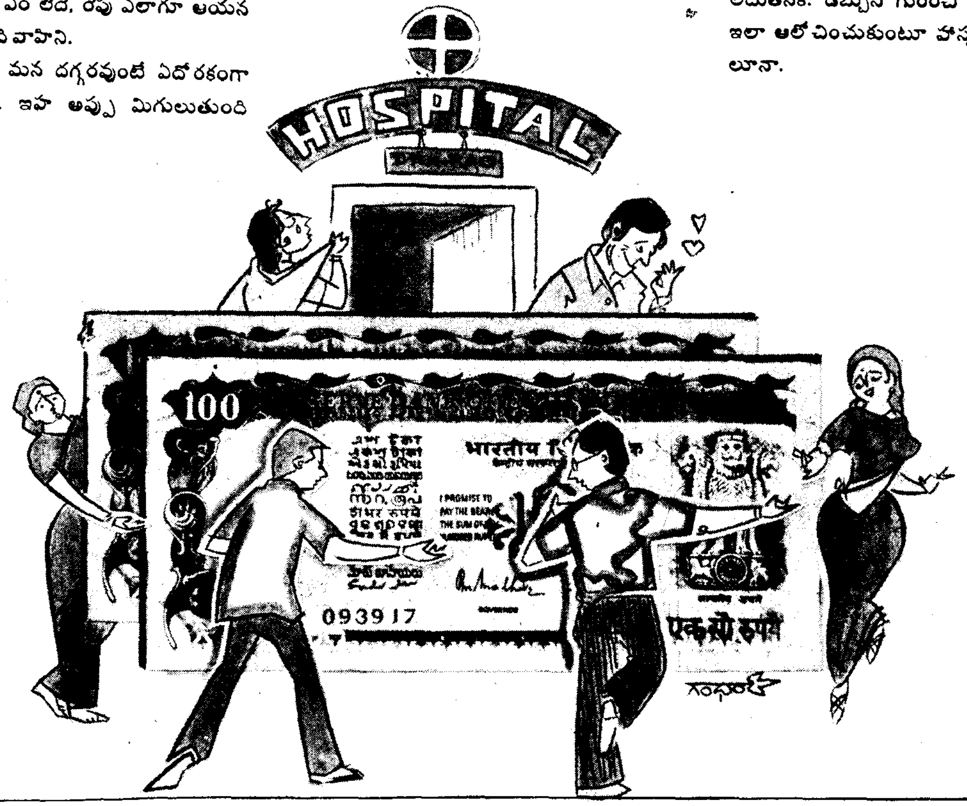
ఇంతలో గెద్దలా వచ్చి తను తన్నుకు పోయాడు ఆడబ్బు. ఆవిడకే ఇచ్చేస్తే దుద్దులేనా మళ్ళీ విడిపించు కుంటుంది. ఇంటికి వెళ్ళాక పక్కిల్లే కాబట్టి ఇచ్చేస్తే, మావాళ్ళంతా కలిసి మరో కథ సృష్టిస్తారేమో. హాస్పటల్‌కే వెళ్ళి ఇచ్చేస్తే పోలా అనుకున్నాడు. పాపం వాహిని చాలా మంచిది. వాళ్ళమ్మ గారు కూడ ఎలా ఉన్నారో చూసి రావచ్చు. వాహినితో మాట్లాడేంత సన్నిహితమేం లేదుతనకి. డబ్బుని గురించి తనే పలకరించాడు. ఇలా ఆలోచించుకుంటూ హాస్పటల్ వేపు తిప్పాడు లూనా. □